

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 291/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z 16 maja 2023 r., sygn. akt II K 586/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił:</p> <p>Obrazę art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie każdej wątpliwej kwestii wynikającej z obiektywnej oceny materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego, nawet w sytuacji, gdy bez specjalnej wiedzy i doświadczenia życiowego dowody na których Sąd I instancji wydał przedmiotowe orzeczenie, należało poddać dalszej weryfikacji, zwłaszcza w kontekście wskazań J. N. (1) co to substancji jakie miał nabywać rzekomo od oskarżonego T. O., czyli na podstawie czego stwierdzał, iż nabywał: narkotyk; jakiego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

rodzaju narkotyk, skoro nie jest z wykształcenia chemikiem, a także opisany sposób rzekomej transakcji nie potwierdzał choćby istnienia substancji czynnych.

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

Obrazę art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie każdej wątpliwej kwestii wynikającej z obiektywnej oceny materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego, nawet w sytuacji, gdy bez specjalnej wiedzy i doświadczenia życiowego dowody na których Sąd I instancji wydał przedmiotowe orzeczenie, należało poddać szczególnej weryfikacji, zwłaszcza w kontekście potwierdzonego zadłużenia J. N. wobec oskarżonego T. O., a także faktu domagania się spłaty owego długu, choćby przez prace dorywcze, jako oczywistej zemsty leczącego się psychiatrycznie J. N. na oskarżonym T. O..

niezasadny

Obrazę art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie każdej wątpliwej kwestii wynikającej z obiektywnej oceny materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego, nawet w sytuacji, gdy bez specjalnej wiedzy i doświadczenia życiowego dowody na których Sąd I instancji wydał przedmiotowe orzeczenie, należało poddać dalszej weryfikacji, zwłaszcza w kontekście faktu, iż T. O. poznał od J. N. jego sekrety życiowe, był dla niego powiernikiem i dopóki oskarżony pożyczał N. pieniądze był osobą dla niego wręcz najbliższą, a w chwili domagania się zwrotu pożyczek ten sam T. O. stał się wrogiem J. N. (1), którego to N. poprzez pomówienie chciał /skutecznie jak widać/ ukarać za zaprzestanie wspierania finansowego. Oczywisty, dodatkowy motyw owego pomawiania jest

N. jego sekrety życiowe, był dla niego powiernikiem i dopóki oskarżony pożyczał N. pieniądze był osobą dla niego wręcz najbliższą, a w chwili domagania się zwrotu pożyczek ten sam T. O. stał się wrogiem J. N. (1), którego to N. poprzez pomówienie chciał /skutecznie jak widać/ ukarać za zaprzestanie wspierania finansowego. Oczywisty, dodatkowy motyw owego pomawiania jest

taki, iż oskarżonemu T. O. już odeszła ochota podejmowania prób odzyskania długu.

Obrazę art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie ustaleń wbrew zebranemu materiałowi, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w szczególności w kontekście uznania za wiarygodne zeznania J. N. (1), który to leczący się psychiatrycznie, jest skonfliktowanego z oskarżonym, dłużni wobec oskarżonego, a ściślej, ze względu na podjęcie działań przez oskarżonego zmierzające do rozliczenia długu, i w oczywisty sposób pałającego chęcią zemsty na oskarżonym za podjęcie tych działań mimo, iż świadkowie znający oskarżonego nigdy nie słyszeli by ten zajmowała się handlem narkotykami, nie wskazano żadnej innej osoby która by nabyła jakiegokolwiek narkotyki od oskarżonego, wreszcie mimo wskazania oskarżonego do kogo należała substancja znaleziona u oskarżonego w pomieszczeniu wcześniej przez niego wynajmowanym.

Obrazę art. 59 ust. 1 ustawy o z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomani poprzez przyjęcie, iż oskarżony T. O. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od sierpnia 2021 r., do listopada 2021 r., w miejscowości B. gmina B. w woj. (...),

działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej pięćdziesiąt dwa razy za kwotę 2600zł udzielał J. N. (1) środki psychotropowe w postaci metamfetaminy. w sytuacji gdy, nawet gdyby przyjąć iż do takich transakcji dochodziło, czemu obrona i oskarżony zaprzeczają, przedmiotu transakcji nigdy nie zbadano i nie ustalono czym ta rzekomo nabywana przez J. N. (1) substancja była i jakie miała właściwości, a także, czy skład tej substancji był składem zabronionym przez polską ustawę, zarówno pod względem substancji składowych jak i ich stężenia.

Obrazę art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o przeciwdziałaniu narkomani poprzez przyjęcie, iż oskarżony T. O. posiadał substancje psychotropowe w postaci amfetaminy i jej soli zaliczanych do substancji psychotropowych grup II-P o łącznej masie 18,89 gram netto, w sytuacji gdy, oskarżony wykazał, iż pomieszczenie w którym znaleziono ową substancję wynajmował osobie przez siebie w toku postępowania wskazaną. A nadto z obawy o swoje bezpieczeństwo, na skutek otrzymywanych gróźb, nie weryfikował dokładnie opuszczonego lokalu, a zwłaszcza zawartości lodówki. Tym samym przedstawiając wiarygodną wersję dlaczego na terenie jego posesji owa substancja się znalazła.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja okazała niezasadna.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy oczywiście nieuzasadnione jest podnoszenie zarzutów obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Do naruszenia tego przepisu mogłoby dojść wówczas, gdyby Sąd I instancji powziął nie dające się usunąć wątpliwości i poczytał je na niekorzyść oskarżonego albo powinien stwierdzić istnienie takich wątpliwości, a następnie rozstrzygnąć je na jego korzyść, ale tego nie uczynił. Do uchybienia zasadzie in dubio pro reo nie dochodzi więc wówczas, gdy tylko strona żywi takie wątpliwości, w szczególności na skutek odmiennej oceny materiału dowodowego, przy jednoczesnym niewykazaniu, iż ta dokonana przez Sąd Rejonowy uchybia wymogom określonym w art. 7 k.p.k.

W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Nie sposób natomiast przyjąć, aby ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Rejonowy miała charakter dowolny i nie uwzględniała zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. W sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Odnosząc się jeszcze do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., należy

przypomnieć, że wyrażona w tymże artykule zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem wątpliwości okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Mając na uwadze powyższe za całkowicie pozbawiane racji należy uznać wnioski obrońcy oskarżonego, iż istnieją wątpliwości co do rodzaju substancji jakie miał nabywać od oskarżonego T. O. J. N. (1). Na jakiej podstawie stwierdzał on, iż nabywał narkotyk oraz jakiego rodzaju one były skoro J. N. (1) nie jest z wykształcenia chemikiem, a także opisany sposób transakcji nie potwierdzał choćby istnienia substancji czynnych. Obrońca oskarżonego pomija tutaj w całości fakt, że J. N. (1) jest osobą uzależnioną od narkotyków. W celu walki z nałogiem poddał się długoterminowej terapii uzależnień i przebywał przez wiele miesięcy w specjalistycznym ośrodku w P.. Na podstawie doświadczenia życiowego można stwierdzić, że osoba która jest uzależniona od narkotyków doskonale wie jakie substancje nabywa i nie potrzebne jest jej do tego wykształcenie chemiczne. Podkreślić przy tym należy, że oskarżony podczas kontroli w dniu 03.11.2021 roku w miejscowości B. ul. (...), gm. B. posiadał substancje

psychotropowe w postaci amfetaminy i jej soli zaliczanych do substancji psychotropowych grupy II-P o łącznej masie 18,89 gram netto. obrońca oskarżonego pomija również fakt, że Sąd I instancji dokonując rozstrzygnięcia przyjął za aktem oskarżenia wskazaną ilość sprzedanej substancji psychotropowej przyjmując tym samym wersję dla oskarżonego najkorzystniejszą w tym względzie poprzez przyjęcie, że od sierpnia do listopada 2021 roku był 13 tygodni, w każdym tygodniu J. N. (1) nabywał co najmniej 4 razy po co najmniej 1 gramie środka po 50 zł za gram.

Nie mogą znaleźć również aprobaty zarzuty, iż oskarżony padł ofiarą pomówienia ze strony J. N. (1) z uwagi na fakt domagania się spłaty długu i jest to jedyny motyw jakim kierował się J. N. (1) dokonując zeznań obciążających oskarżonego. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji wytlumaczenia te stanowią jedynie nieudolnie obraną linię obrony, są pokrętne, nielogiczne i nie znajdują oparcia w żadnym z wiarygodnych dowodów przeprowadzonych w sprawie. Podzielić tu należy spostrzeżenia Sądu Rejonowego, że J. N. (1) nie miał żadnych powodów, aby w ten sposób obciążać oskarżonego w sprawie.

Brak jest bowiem powodów do przyjęcia, że J. N. (1) mówi nieprawdę. Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że brak jest powodów dla których świadek J. N. (1) miałby pomawiać w sprawie

oskarżonego i w ten sposób wikłać się w grożącą mu odpowiedzialność karną. Świadek ten podtrzymywał swe zeznania nie tylko w toku prowadzonego śledztwa ale również podczas przesłuchania przed Sądem I instancji podczas których, konsekwentnie i kategorycznie wskazywał oskarżonego jako osobę regularnie w zarzucanym okresie sprzedającą mu narkotyki.

Przypomnieć przy tym należy, że to w miejscu zamieszkania oskarżonego w dniu 03.11.2021 r. znaleziono substancję psychotropową.

Odnosząc się do obrazu art. 7 k.p.k., jaką zarzucił obrońca oskarżonego, podnieść należy, iż wynikające z tego przepisu prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu orzekającego, a zarzut dokonania błędnej oceny dowodów, a tym samym naruszenia tego przepisu może być skuteczny jedynie wtedy, gdy zostanie wykazane, że sąd oceniając dowody naruszy zasady logicznego rozumowania, bądź nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Oczywistym jest, iż ta swoboda nie może jednak przeradzać się w całkowitą dowolność ocen, wniosków i poglądów - sam przepis stawia bowiem określone granice, których sądowi przekraczać nie wolno.

Skoro jednak w realiach niniejszej sprawy Sąd meriti należycie ocenił zgromadzony materiał dowodowy w ramach zasady wynikającej z art. 7 k.p.k., zaś ocena ta respektuje zasady wyrażone w art. 2 § 2 k.p.k.

czy art. 4 k.p.k., a okoliczności rozważono z uwzględnieniem wspomnianych wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, to tym samym nie można zarzucać dokonania dowolnej i jednostronnej oceny dowodów. Podkreślić także trzeba, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury nie obejmuje sfery sędziowskiego przekonania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z regułami prawidłowego rozumowania.

Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji. Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym, jest ona niepodważalna.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy jak zostało to już wyżej omówione dokonał prawidłowej oceny zeznań J. N. (1). Sąd odwoławczy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wynikającą z niej ocenę poszczególnych dowodów we wzajemnym ich powiązaniu.

W ocenie Sądu odwoławczego zasadnie Sąd I instancji uznał także, iż wyjaśnienia świadka

A. C. w sprawie niniejszej należało uznać jako nieistotne z uwagi na fakt, że

świadek ten nie potrafił powiedzieć niczego istotnego. Świadek ten zeznał jedynie, że znał obu mężczyzn i poznał ich wcześniej. A. C. miał wiedzę, że J. N. (1) szukał u oskarżonego pracy dorywczej nie wiedział jednak z jakich powodów. Nie posiadał wiadomości czy oskarżony pożyczał J. N. (1) pieniądze, czy też nabywał inne rzeczy.

Świadek nie wnikał w to.

Zdaniem Sądu odwoławczego prawidłowo ocenił Sąd I instancji zeznania świadka B.

W.. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji świadek ten jest osobą bliżej związaną z oskarżonym albowiem pracuje u niego dorywczo w ten sposób zarobkując. Podzielić należy również spostrzeżenia Sądu I instancji, że sam fakt, iż J. N. (1) jeden raz pożyczył pieniądze od oskarżonego czy też użalał się do niego na swój los w żaden istotny sposób nie podważa wiarygodności zeznań J. N. (1).

Odnosząc się do oceny dowodu z zeznań świadka M. J. wskazać należy, że

są one tożsame z zeznaniami świadka B. W..

W przedmiotowej sprawie słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż niewiarygodne jawią się wyjaśnienia oskarżonego, że ujawniona w lodówce znajdującej się w piwnicy budynku oskarżonego amfetamina należała do wskazywanego mężczyzny narodowości ukraińskiej niejakiego V. K., który wcześniej do czerwca 2021r. mieszkał u

oskarżonego pomagając w pracach remontowych oraz to, że oskarżony nie wiedział do końca co to za substancja myśląc, że to lekarstwa, a bał się jej wyrzucić z obawy przed powrotem do niego tegoż Ukraińca tym bardziej, że mu wcześniej groził. Brak jest na tą okoliczność jakichkolwiek dowodów.

Reasumując stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy ocenił prawidłowo wszystkie przeprowadzone dowody, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. Ocena ta była logiczna, pełna, wszechstronna, zgodna z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Sąd I instancji nie pominął przy tym żadnego z dowodów. Ocena ta pozostawała w zgodzie z art. 4 k.p.k., o czym przekonują pisemne motywy zaskarżonego wyroku.

Wszystko to jednoznacznie wskazuje, że Sąd I instancji nie popełnił żadnego błędu kwalifikując czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wskazać należy, że brak badań nabywanych przez J. N. (1) od oskarżonego substancji, ich właściwości nie było warunkiem koniecznym, aby przypisać mu sprawstwo czynu z art. 59 ust. 1 tej ustawy. W ocenie Sądu odwoławczego, przyjęcie sprawstwa oskarżonego polegającego na tym, że w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w okresie od sierpnia 2021 r. do listopada 2021 r. w miejscowości B. gmina B. w woj. (...), działając w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej pięćdziesiąt dwa razy za kwotę co najmniej 2600

zł udzielił J. N. (1) środki psychotropowe w postaci metamfetaminy, przez Sąd Rejonowy nie naruszyło z tego względu art. 7 k.p.k., zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Oczywistym pozostaje, iż w sytuacji kiedy w miejscu zamieszkania oskarżonego w dniu

03.11.2021 r. znaleziono substancje psychotropowe w postaci amfetaminy i jej soli zaliczanych do substancji psychotropowych grupy II-P o łącznej masie 18,89 gram netto brak jest podstaw do kwestionowania zeznań J. N. (2), iż w podanych okresach nabywał od oskarżonego wskazane przez niego substancje psychotropowe.

Zupełnie chybionym jest też zarzut obrazy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r., o

przeciwdziałaniu narkomani poprzez przyjęcie, iż oskarżony T. O. posiadał

substancje psychotropowe w postaci amfetaminy i jej soli zaliczanych do substancji

psychotropowych grup II-P o łącznej masie 18,89 gram netto, w sytuacji gdy, oskarżony

wykazał, iż pomieszczenie w którym znaleziono ową substancję wynajmował osobie przez

siebie w toku postępowania wskazaną. A nadto z obawy o swoje bezpieczeństwo, na skutek

otrzymywanych gróźb, nie weryfikował dokładnie opuszczonego lokalu, a zwłaszcza

zawartości lodówki. Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę Sądu I instancji, iż wyjaśnienia

oskarżonego w zakresie w jakim wskazał, że ujawniona w lodówce

znajdującej się w piwnicy budynku oskarżonego amfetamina należała do wskazywanego mężczyzny narodowości ukraińskiej, który wcześniej do czerwca 2021 r. mieszkał u oskarżonego pomagając w pracach remontowych oraz że oskarżony nie wiedział do końca co to za substancja myśląc, że to lekarstwa, a bał się jej wyrzucić z obawy przed powrotem do niego tegoż Ukraińca, jawią się jako niewiarygodne i typowo obronne.

Sąd odwoławczy zauważa również, że nie można podnosić zasadnie zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji gdy jednocześnie kwestionuje się prawidłowość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

- zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzutów,
bądź
- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia,
ewentualnie
- zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od pojedynczego zarzutu, a następnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

w pozostałym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany lub uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wina oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, orzeczone kary, orzeczone środki, rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.	
Związłe o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości Sądu odwoławczego. W toku kontroli instancyjnej nie dopatrzono się uchybień w zakresie wymiaru orzeczonych kar i środków.	

Sąd odwoławczy nie dopatrył się przy tym uchybień w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd odwoławczy na podstawie art.636§1k.p.k. i art.8 ustawy z 23.06.73r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa należne koszty sądowych za postępowanie odwoławcze (ryczałt za doręczenia, dane z K. i opłata od kary).

PODPIS
Anna Klimas Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski